

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

(antroji kolegija)

2006 m. vasario 9 d.

Sujungtose bylose C-23/04 — 25/04 (dėl Dioikitiko Protodikeio Athinon prašymo priimti prejudicinį sprendimą): Sfakianakis A EVE prieš Elliniko Dimosio ⁽¹⁾

(Bendrijų ir Vengrijos asociacijos sutartis — Muitinės įstaigų tarpusavio pagalbos pareiga — Importo mokesčių išieškojimas a posteriori eksportuojančioje valstybėje atšaukus importuotų produktų judėjimo sertifikatus)

(2006/C 86/08)

(Proceso kalba: graikų)

Sujungtose bylose C-23/04 — 25/04 dėl 2003 m. rugsėjo 30 d. Dioikitiko Protodikeio Athinon (Graikija) sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. sausio 26 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą bylose Sfakianakis A EVE prieš Elliniko Dimosio, Teisingumo Teismas (antroji kolegija), kurį sudaro kolegijos pirmininkas C. W. A. Timmermans, teisėjai J. Makarczyk, R. Silva de Lapuerta (pranešėja), P. Kūris ir G. Arestis; generalinis advokatas P. Léger, posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė, 2006 m. vasario 9 d. priėmė sprendimą, kurio rezoliucinėje dalyje nurodyta:

1. Europos Sutarties, steigiančios asociaciją tarp Europos Bendrijų bei jų Šalių Narių, iš vienos pusės, ir Vengrijos Respublikos, iš kitos pusės, Protokolo Nr. 4, pakeisto 1996 m. gruodžio 28 d. Asociacijos Tarybos tarp Europos Bendrijų bei jų Šalių Narių, iš vienos pusės, ir Vengrijos Respublikos, iš kitos pusės, Sprendimu Nr. 3/96, 31 straipsnio 2 dalis ir 32 straipsnis turi būti aiškunami taip, kad importuojančioje valstybėje bylose dėl prekių judėjimo sertifikatų teisėtumo patikrinimo, kurį atliko eksportuojančios valstybės muitinės įstaigos, rezultatų priimtus teismo sprendimus, jei joms buvo pranešta apie šių ieškinių egzistavimą bei jų turinį, ir jog aplinkybė, kad judėjimo sertifikatų teisėtumo patikrinimas buvo arba nebuvo atliktas importuojančios valstybės narės muitinės įstaigų prašymu, nėra svarbi.
2. 1993 m. gruodžio 13 d. Tarybos ir Komisijos sprendimu sudaryta ir patvirtinta Europos Sutartimi, steigiančia asociaciją tarp Europos Bendrijų bei jų Šalių Narių, iš vienos pusės, ir Vengrijos Respublikos, iš kitos pusės, numatytas maito mokesčių panaikinimo veiksmingumas užkerta kelią importuojančios valstybės muitinės įstaigų administraciniams sprendimams, kuriais nustatomas maito mokesčių, palūkanų nuo nesumokėtų mokesčių ir

baudų mokėjimas, priimtiems prieš tai, kol joms bus praneštas galutinis ieškinių, pareikštų dėl vėlesnio patikrinimo išvadų, rezultatas, jei eksportuojančios valstybės valdžios institucijų sprendimai, kuriais iš pradžių išduoti sertifikatai EUR.1, nebuvo atšaukti ar panaikinti.

3. Atsakymui į pirmus tris klausimus nedaro įtakos aplinkybė, kad nei Graikijos, nei Vengrijos muitinės įstaigos pagal Protokolo Nr. 4, pakeisto Sprendimu Nr. 3/96, 33 straipsnį neprašė sušaukti Asociacijos komiteto posėdžio.

⁽¹⁾ OL C 71, 2004 3 20
OL C 85, 2004 4 3

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

(pirmoji kolegija)

2006 m. vasario 9 d.

Byloje C-127/04 (dėl High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division prašymo priimti prejudicinį sprendimą): Declan O'Byrne prieš Sanofi Pasteur MSD Ltd, Sanofi Pateur SA ⁽¹⁾

(Direktyva 85/374/EEB — Atsakomybė už gaminius su trūkumais — Gaminio „išleidimo į apyvartą“ sąvoka — Gamintojo vykdomas tiekimas visiškai priklausomai dukterinei bendrovei)

(2006/C 86/09)

(Proceso kalba: anglų)

Byloje C-127/04 dėl 2003 m. lapkričio 18 d. High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Jungtinė Karalystė) sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. kovo 8 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje Declan O'Byrne prieš Sanofi Pasteur MSD Ltd, buvusią Aventis Pasteur MSD Ltd, Sanofi Pateur SA, buvusią Aventis Pasteur SA, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija), kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann (pranešėjas), teisėjai K. Schiemann, K. Lenaerts, E. Juhász ir M. Ilešič; generalinis advokatas L. A. Geelhoed, sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė, 2006 m. vasario 9 d. priėmė sprendimą, kurio rezoliucinėje dalyje nurodyta:

- 1985 m. liepos 25 d. Tarybos direktyvos 85/374/EEB dėl valstybių narių įstatymų ir kitų teisės aktų, reglamentuojančių atsakomybę už gaminius su trūkumais, derinimo 11 straipsnis turi būti aiškinamas taip, kad gaminyje turi būti laikomas išleistu į apyvartą, kai jis palieka gamintojo įgyvendinamą gamybos procesą ir patenka į prekybos procesą, kur jis yra siūlomas visuomenei naudojimo ar vartojimo tikslais.
- Kai yra pareikštas ieškinys bendrovei, klaidingai manant, kad ji yra gaminio gamintoja, nors iš tikrųjų jį pagamino kita bendrovė, iš principo sąlygas, kai nagrinėjant tokį ieškinį vieną šalį galima pakeisti kita, turi nustatyti nacionalinė teisė. Tačiau nacionalinis teismas, nagrinėjantis šio pakeitimo sąlygas konkrečiame ginče, turi užtikrinti, kad būtų laikomasi Direktyvos 85/374 1 ir 3 straipsniuose nustatytos jos taikymo srities asmenų atžvilgiu.

(¹) OL C 106, 2004 4 30.

TEISINGUMO TEISMO SPRENDIMAS

(pirmoji kolegija)

2006 m. vasario 16 d.

Byloje C-215/04 (dėl *Østre Landsret* prašymo priimti prejudicinį sprendimą): *Marius Pedersen A/S prieš Miljøstyrelsen* (¹)

(Atliekos — Atliekų vežimas — Panaudojimui skirtos atliekos — „Pranešėjo“ sąvoka — Pranešėjui nustatyti įpareigojimai)

(2006/C 86/10)

(Proceso kalba: danų)

Byloje C-215/04 dėl 2004 m. gegužės 14 d. *Østre Landsret* (Danija) sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2004 m. gegužės 21 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje *Marius Pedersen A/S prieš Miljøsty-*

relsen, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija), kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai K. Schiemann (pranešėjas), N. Colneric, J. N. Cunha Rodrigues ir E. Levits, generalinis advokatas P. Léger, posėdžio sekretorė M. Ferreira, vyriausioji administratorė, 2006 m. vasario 16 d. priėmė sprendimą, kurio rezoliucinėje dalyje nurodyta:

1. 1993 m. vasario 1 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 259/93 dėl atliekų vežimo Europos Bendrijos viduje, į Bendriją ir iš jos priežiūros ir kontrolės 2 straipsnio g punkto ii papunkčio sąvoka „kai to taikyti negalima“ turi būti aiškinama taip, jog vien tai, kad asmuo yra licenciją turintis surinkėjas, savaime nesuteikia jam pranešėjo apie panaudojimui skirtų atliekų vežimą statuso. Tačiau tokios aplinkybės, kai atliekų gamintojas nėra žinomas arba gamintojų yra tiek daug ir jų atliekų gamyba tokia maža, kad būtų neprotinga, jei apie atliekų eksportą jie praneštų individualiai, gali pateisinti, kad licenciją turintis surinkėjas būtų laikomas pranešėju apie panaudojimui skirtų atliekų vežimą.

2. Siunčiančioji kompetentinga institucija pagal Reglamento Nr. 259/93 7 straipsnio 4 dalies a punkto pirmą įtrauką gali pareikšti prieštaravimą dėl atliekų vežimo, neturėdama informacijos apie jų apdorojimą paskirties valstybėje. Tačiau iš pranešėjo negalima reikalauti, kad jis įrodytų, jog panaudojimas paskirties valstybėje bus lygiavertis tam, kurį numato siunčiančiosios valstybės teisės aktai.

3. Reglamento Nr. 259/93 6 straipsnio 5 dalies pirma įtrauka turi būti aiškinama taip, kad pareiga pateikti informaciją apie atliekų sudėtį nėra atlikta, jei pranešėjas pareiškia apie atliekų rūšį, nurodydamas, kad tai yra „elektronikos laužas“.

4. Reglamento Nr. 259/93 7 straipsnio 2 dalyje nustatytas terminas prasideda, kai paskirties valstybės kompetentingos institucijos išsiunčia patvirtinimą apie pranešimo gavimą, net jei siunčiančiosios institucijos mano, kad gavo nevisą 6 straipsnio 5 dalyje nurodytą informaciją. Šio termino pabaigos pasekmė yra ta, kad kompetentingos institucijos nebegali pareikšti prieštaravimų arba iš pranešėjo prašyti papildomos informacijos.

(¹) OL C 190, 2004 7 24.